

I en af det østlige Jyllands frodigste Lavninger ligger en Herregaard, der med sine brunrøde Mure og bredt opstigende Trappegavle minder om et gammelt Kloster. Det er Kærsholm. Den ligger i selve Kanten af et fladt Engdrag, der krummer sig gennem Landet som en mægtig, grøn Flod med mark- og skovklædte Højder paa begge Sider.

Midt igennem Engen flyder en doven Aa — de kummerlige Rester af det stolte Vandspejl, som engang har dækket den næsten milebrede Dalbund. Naar man kommer gaaende henad Engen og ikke netop befinder sig ved Bredden, kan man slet ikke se noget til Aaen. Man øjner intet andet end denne uendelige Flade af glinsende Grønsvær, støder kun hist og her paa en Grøft eller paa en Pyt med noget stillestaaende Vand. Underligt er det da at tænke paa de friske Bølgemasser, der i svundne Dage har skvulpet mellem disse fredelige Bakkedrag. Her, hvor smaa brune og graa Sangfugle frygtsomt svinger sig op fra Sivene, har engang de store Havmaager kreset paa deres sølv-